



WAAROM moest mijn DOCHTER DOOD?

‘Mam, ik bel je zó terug!’ Wanda Beemsterboer (53) hoort het haar dochter Nadine (20) nog zeggen. Maar haar jongste kind belde niet meer terug. Nooit meer. Precies twee jaar geleden werd ze met 36 messteken om het leven gebracht door haar ex-vriend.

TEKST: ANITA ZIJLSTRA FOTOGRAFIE: ALICE WOLFS

“Ik vond het zó raar dat Nadine (toen 20) niet terugbelde. Natuurlijk kon ze even bezig zijn, maar een half uur, een uur... Nee, dat was niets voor haar, ik maakte me echt ongerust. Meestal lunchten we samen als ze op zaterdagmorgen had gewerkt of gingen we samen nog even de stad in. Maar die middag hoorde ik helemaal niets meer. Ze pakte haar telefoon niet op, reageerde niet op sms'jes. Plotseling stond haar vriendin Jennevie voor de deur. ‘Waar is Nadine?’ vroeg ze: ‘We zouden vanavond uitgaan, maar ik kan haar niet bereiken.’ Toen wist ik dat er echt iets aan de hand was. Mijn man Jacques belde de politie, maar die kon niets doen. Tja, een meisje van twintig dat haar moeder niet belt, wat moeten ze ook met zo'n melding. In een opwelling belde Jen de ex-vriend van Nadine, Gerold, met wie ze het drie maanden daarvoor had uitgemaakt. Hij klonk erg verward maar zei niets over Nadine. Ze belde vervolgens haar neef, die in Amsterdam bij hem in de buurt woont. ‘Ga daar even



Nadine (rechts) met haar 'grote zus' Jacqueline. Ze waren dol op elkaar en bespraken alles samen...

kijken,’ vroeg ze hem om ons gerust te kunnen stellen. Toen hij terugbelde, trok Jen, die tegenover me aan tafel zat, wit weg: er was politieafzetting voor de deur, Nadine's auto stond er en er was een lichaam van een jonge vrouw aangetroffen. Ik klapte letterlijk tegen de grond. Jacques belde de politie weer die een en ander bevestigde. Over de identiteit van het slachtoffer konden ze nog geen mededelingen doen, maar wij wisten >



Uit de Telegraaf

IN DE KOU

Klinisch psycholoog Henk Schut doet onderzoek naar verliesverwerking bij nabestaanden die een dierbare door moord hebben verloren. “Vooral de juridische nasleep heeft heel veel impact. Dat hakt er in. Soms duurt het jaren voordat er een uitspraak is en meestal begint het verwerken pas na de rechtzittingen. Vaak is er ook veel media-aandacht. Soms is dat gunstig, soms een complicerende factor. Daarnaast hebben nabestaanden vaak het idee dat ze er alleen voor staan. De dader krijgt op allerlei gebieden hulp; dat ervaren nabestaanden als een groot gevoel van onrecht. Mogelijk dat de resultaten van dit onderzoek tot een betere opvang voor de nabestaanden leidt.” Het onderzoek wordt gedaan op verzoek van de stichting Aandacht Doet Spreken (ADS), een lotgenoten contactgroep voor nabestaanden van ernstige geweldsdelicten. Voor meer informatie: www.aandachtdoetspreken.nl

wel beter. Ik had nog een zorg: mijn andere dochter Jacqueline thuis krijgen. Zij zat die middag bij haar schoonfamilie, omdat haar zwager die dag ervoor zelfmoord had gepleegd. Hoe moest ik haar zeggen dat haar zusje ook dood was? Toen Jacques het haar vertelde, heeft ze zo hartverscheurend gehuild. Die twee waren onafscheidelijk.

Messteken

Pas later die avond kwam de politie ons persoonlijk vertellen dat het inderdaad om Nadine ging. Ex-vriend, messteken, alles wat ze zeiden ging langs me heen. Ik wilde alleen maar naar Amsterdam om haar te zien. Maar dat had geen zin, omdat haar lichaam al naar het forensisch instituut in Rijswijk was gebracht. Pas de volgende dag, zondag, mochten we naar Nadine toe. Tot dat moment herinner ik me eigenlijk weinig meer. Ik zie alleen handen voor me. Heel veel handen van iedereen die ons kwam troosten. Mijn man wilde absoluut haar verwondingen zien. Zes steken in haar hartstreek, telde hij. Ik had die behoefte niet. Het maakte niet meer uit: Nadine was dood. Ze lag er zo mooi bij, haar gezichtje helemaal gaaf. Ze hadden haar een colletje omgedaan, want ook haar hals was doorgesneden, zo hoorden we later. En het ging niet om zes, maar om 36 messteken over haar hele lichaam. Hij heeft haar echt afgemaakt. Ik heb het daar zo moeilijk mee. Die jongen heeft aan mijn tafel gezeten, hier geslapen, drie jaar lang maakte hij deel uit van ons gezin! En dan doet hij Nadine en ons dit aan.

We zijn eigenlijk nooit zo gek met hem geweest, maar ja, Nadine hield van hem. Zeventien was ze toen ze hem leerde kennen, hij 31. Haar eerste, echte vriend. Half Antilliaans, half Surinaams, ex-militair en sportleraar van beroep. Zijn broer had een dansschool en dansen was Nadine's lust en leven: ze is twee keer Nederlands kampioen streetdance geweest. Ze hadden het leuk samen. Je zag ook wel dat ze gek op elkaar waren, zeker het eerste jaar. Hij nam haar mee uit, gaf haar bossen rozen, verwendde haar echt. Maar daarna kwamen natuurlijk ook de eerste ruzies. Wat kon hij tekeer gaan! Vijf minuten later belde hij weer poeslief terug. Ik zei weleens tegen Nadine dat dit geen normaal gedrag was. Maar als het op Gerold aankwam, nam ze het altijd voor hem op.



Hij bedoelde het niet zo. Moeilijk jeugd gehad, in Cambodja gevochten, ze probeerde altijd alles te vergoelijken. Hij was heel voorkomend, uiterst beleefd, maar ergens bespeurde ik ook een bepaalde agressie in hem. ‘Hij houdt zoveel van me, hij doet me echt niets aan hoor, mam!’ zei Nadine dan.

Zelfvertrouwen

Na zo'n anderhalf jaar trok ze bij hem in. Maar ze was evengoed nog vaak bij ons in Hoorn. Ze was dol op haar zus, die ook al uit huis was, en op ons. Ze vond het heerlijk om met z'n viereen weg te gaan. ‘Gezellig, net zoals vroeger,’ zei ze dan stralend. Ze ging ook skiën met haar vader of naar de dierentuin met oma. Nadine was gek op dieren. Toen Jacqueline tien was, kwam ze thuis met de mededeling dat ze vegetariër wilde worden. ‘Dan eet ik ook geen vlees meer,’ zei Nadine, die vier jaar jonger was, resoluut. Ik vond haar daar veel te klein voor en zette haar gewoon een stukje vlees voor. Ik zie haar nog boven haar bordje hangen met dikke tranen die over haar wanggetjes biggelden. Ze wilde echt geen vlees meer!

Ze heeft het haar hele leven volgehouden. Ze wilde nog een tijdje dierenarts worden tot ze zich realiseerde dat zij ze misschien ook pijn zou moeten doen. Actrice werd het toen. Nadine en actrice, dachten we nog. Ze was altijd zo op de achtergrond... Maar na haar middelbare school veranderde ze van een bescheiden meisje in een zelfbewuste jonge vrouw. We wisten niet wat we zagen toen ze ging dansen, geweldig! Dan ging ze helemaal los. Tijdens haar hbo-opleiding communicatie kreeg ze ook meer zelfvertrouwen. Ze wilde presentatrice worden. Net zoals Loretta Schrijver, haar grote voorbeeld.

‘Ik voel me schuldig dat ik haar niet heb kunnen beschermen tegen die jongen’

avond te verpesten. Uiteindelijk haalde hij haar over. ‘Ik heb nog een afscheidscadeau. Kom nou, dan laat ik je voor altijd met rust. Dat belooft ik.’ Zoiets moet hij hebben gezegd. En ze ging. Hij stond haar op te wachten met drie messen. Ze had geen schijn van kans.

Droom

Familie, vrienden, iedereen was in shock. Niemand had dit zien aankomen. Er zouden zoveel mensen naar de afscheidsdienst komen, dat we spontaan een stille tocht hebben gehouden. Daar loop je dan met twaalfhonderd man, de een nog verdrietiger dan de ander door dit zinloze geweld. Vrienden hebben een lied geschreven voor haar, *Nadine – Inspired by you*, en dat hebben we met beelden van Nadine op dvd laten zetten. Een levend monument voor haar. Zo indrukwekkend! Daarop hebben we besloten de Nadine Foundation op te richten. De opbrengsten gaan naar organisaties die zich inzetten voor de preventie van geweld en tegen dierenleed. Dat is het enige wat we nog voor haar kunnen doen: haar droom waarmaken. Vaak zit ik boven op haar kamer, waar ook haar urn staat. Lees ik de vijftienhonderd rouwkaarten nog eens door, luister ik naar haar afscheidsmuziek of praat ik in gedachten met haar. Ik mis haar zo intens. De heel scherpe kantjes zijn er af, maar op de momenten dat ik beseft dat ze echt, maar dan ook écht nooit meer terug komt, komt die snijdende pijn weer opzetten. Ik troost me met de gedachte dat ik haar zeker nog wel zie later, daar geloof ik in, maar ik wil niets liever dan haar hier, nú en dan ook heel snel weer bij me hebben. Een kind verliezen is zo onnatuurlijk. Niet zo heel lang voor haar dood, hadden we het toevallig samen in de badkamer over het hiernamaals. ‘Nou, als ik dood ben, geef ik je wel een teken van boven,’ zei ik lachend. ‘Hè bah, mam, hou op, doe niet zo eng,’ gruwelde Nadine. ‘Maar oké, dat is dan bij deze afgesproken!’ zei ze meteen daarna. Ik wéét dat ze om me heen is. Ze geeft me kracht om door te gaan. Ook droom ik heel vaak over haar. Veel nachtmerries, maar ook mooie dromen. Dromen waarin Nadine weet dat ze dood gaat en we afscheid van elkaar nemen. Want dat is ook zoiets verschrikkelijks, dat we dat in het echt niet hebben kunnen doen...” □

Gerold was een stuk ouder dan Nadine. Misschien had hij het er wel moeilijk mee dat zij zich zo ontwikkelde. Ze was één brok energie, een duizendpoot. Stond altijd klaar voor anderen, werkte parttime om wat bij te verdienen. En alles ging haar voor de wind. Ik zei wel eens: ‘Kind, doe een beetje rustig aan.’ Maar Nadine ging maar door. ‘Komt wel goed, mam,’ zei ze dan. En alles kwam ook altijd goed. Op een gegeven moment kwam ze weer thuis wonen. Ze hadden de zoveelste ruzie gehad en hij had haar daarbij in het gezicht gespuugd. Dat ging Nadine echt te ver. Meer vertelde ze niet. ‘Ik vertel het je later allemaal nog wel een keer,’ zei ze. Een maand voor haar dood zijn we nog met z’n tweetjes een paar dagen naar Limburg geweest. Wat hebben we ’t leuk gehad. Veel gelopen, veel gelachen, heerlijk gegeten en veel gepraat. Maar over Gerold liet ze niet veel los. Wat ik niet wist, is dat ze al lang haar zus in vertrouwen had genomen dat hij haar had geslagen en dat hij vroeger ook had vastgezet voor roofovervallen en voor mishandeling van zijn ex-vriendin. Maar Jacqueline had beloofd niets tegen ons te zeggen. Wat voelde ze zich schuldig na de moord. Ze heeft het er nog steeds moeilijk mee. Ik ook. Waarom heb ik haar niet kunnen beschermen tegen die jongen? Ze was zo’n mooi mens, van binnen en van buiten. Waarom toch? Wat heeft ze hem misdaan? Ondanks dat zij het had uitgemaakt, voelde ze zich verantwoordelijk voor hem. Ze wilde dat het goed met hem ging, ook zonder haar. Wat we later hebben begrepen van haar collega’s is dat hij haar die zaterdagmiddag heeft opgebeld op haar werk. Of ze langs wilde komen. Nee, zei ze, ik werk en vanavond ga ik uit. Hij dreigde ook te zullen komen en haar



Napraten over dit artikel? Ga naar onze site: www.telegraaf.nl/vrouw